

N:o 66.

Af herr **O. Persson** i Killebäckstorp, om *ändring af 11 kap. 15 § och 18 kap. 15 § strafflagen.*

Sist i kapitlet om fridsbrott i allmänna strafflagen förekommer bestämmelse om straff för den, som å allmän plats för oljud eller far öfverdådigt fram eller eljest kommer förargelse åstad, hvarjemte bestämmes, att, der våld mot annan sker å sådan plats, denna omständighet skall vid straffets bestämmande för våldet anses såsom försvårande. Detta lagrum har sålunda en vidsträckt tillämpning. Frågan om en gernings föröfvande å allmän plats kan dessutom vara af betydelse för bestämmande af gerningens straffbarhet, såsom förhållandet är vid fylleri, som enligt 18 kap. 15 § strafflagen endast är straffbart, om den druckne i sådant tillstånd träffas å väg, gata eller annat allmänt ställe. Derfor är det af stor betydelse att omfattningen af begreppet allmän plats är otvetydig, så att detsamma dels icke gifves olika tolkning vid tillämpning af 11 eller af 18 kapitlet, dels ock icke kan af en domstol gifvas annan betydelse än af en annan. Erfarenheten har emellertid visat, att meningarna om hvad med allmän plats förstås äro mycket delade. Till och med af Kongl. Maj:ts å särskilda tider gifna utslag framgår, huru som ställen af samma natur ansetts den ena gången vara, den andra gången icke vara allmän plats. Dit har i ett fall vid fråga om våld ej hänförts utskänkningslokal å gästgifvaregård i stad; men i annat fall vid fråga om fylleri har källarelokal i stadshus funnits dertill hänförlig. Det vill synas, som om man vid rättskipningen

under senare tiden i allmänhet funnit behof af en mera vidsträckt tolkning af begreppet. Och detta med rätta. Dock torde det vara svårt att med den begränsade omfattning, hvartill de i lagen gifna uttryck gifva anledning, kunna inom begreppet »allmän plats» inrymma alla de ställen, som äro dertill att räkna eller äro dermed fullt jemförliga. Särskildt synes det mig vara af vigt att samma uttryck gifvas å de särskilda ställen i lagen, der fråga om betydelsen af »allmän plats» kan uppstå, så att icke olika uttryckssätt gifva anledning till antagande af annan mening å det ena stället än å det andra.

Af gifven anledning anser jag det böra särskildt framhållas, att bantåg och fartyg samt bangård och båtbygga äro med allmän plats likställda. Dit torde ock böra hänföras för allmänheten tillgängligt förlusteställe och annat ställe, dit allmänheten eger tillträde.

Slutligen vill jag fästa uppmärksamheten å det alltför ringa straff, som är stadgadt för fylleriförseelse. Vål torde med hänsyn dertill att annars oförvitliga personer kunna oförmodadt råka illa ut, det nu stadgade minimum böra bibehållas; men deremot torde maximum böra höjas. Icke utan anledning har fylleri i lagen upptagits bland sedlighetsbrott, och fylleristens uppträdande är i allmänhet för sedligheten i vidsträckt bemärkelse störande. Ett medel att i någon mån minska de nu alltför talrika och af samma person upprepade fylleriförseelser torde vara att höja straffets maximum till 50 kronor.

På grund af hvad jag nu anfört, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen behagade för sin del besluta följande förändrade lydelse af 11 kap. 15 § och 18 kap. 15 § strafflagen.

11 kap. 15 § strafflagen.

»Gör man oljud eller oväsande, eller far öfverdådigt fram, så att annan deraf skadas kan, eller kommer eljest förargelse åstad, å allmän väg, gata eller torgplats, eller der allmän marknad eller auktion hålles; straffes med böter, högst ett hundra riksdaler. *Lag samma vare, der någon genom oljud, oväsande eller annorledes åstadkommer förargelse å*

bantåg eller fartyg, derå resande allmänneligen befordras, eller å sådant ställe å bangård, dertill resande (eller andra) allmänneligen ega tillträde, eller å brygga, som plägar anlöpas af fartyg, hvarom nyss är sagdt, eller å förlusteställe, som är för allmänheten upplåtet, eller å plats, der offentligt föredrag hålles eller annan allmän sammankomst eger rum än här förut i detta kap. är nämnd, eller å allmänt rum å källare, vårdshus eller annat näringsställe.

Väldförer man annan å sådant ställe, som nu sagdt är; då skall den omständighet, vid straffets bestämmande för våldet, såsom försvärande anses.

18 kap. 15 § strafflagen.

Öfverlastar sig någon af starka drycker så, att af hans åtbörder eller orediga sinnesförfattning synbarligen märkas kan, det han drucken är, och träffas han i sådant tillstånd å ställe, som i 11 kap. 15 § är nämndt; straffes, för fylleri, med böter, högst *femtio* riksdaler.

Stockholm den 25 januari 1902.

Olof Persson.
